

## Fábián László

# KÖD A KÖDBEN

Minden a ködből kavart elő...

- Mul - nyöszörögte és alaposan meglepte, ha ebben az állapotában egyáltalán képes volt még bármin meglepődni, hogy a szó eszébe jutott, hogy tudott ezen a nyelven vízért könyörögni, azt képzelte, fölül, azt képzelte, poharat tartanak elé, azt képzelte, mohón szürcsöli a vizet, mint a filmekben, azt képzelte, két oldalt csorog le a szája sarkából, folyik végig a nyakán, a mellére...

Kában álltak a víz fölött a hosszú lábú madarak; olykor csőrüket szürke tollaik közé fúrták, hogy szokásuk szerint megborzolják, szemmel láthatólag unták azonban a műveletet, ahogyan a vízben is inkább tükörképüket keresték, semmint táplálékot, hiszen nem voltak éhesek, a folyó ellátta őket termékeivel, a sziget kavicsai még kellemesen melengették úszhártyás talpukat...

A világban rend volt, pontosan úgy, ahogyan a rendnek ennie kell...

Hozta a pincér a sört, aztán egy hatalmas tálban a gyümölcsöket, középujt az üvegkelyhet a száraz jég gőzölte körbe, mandaringerezdek hültek benne; a halvány sárga-fekete kockás zakóban serénykedő pincér gondosan megmutatta, hogyan szűrhatja hegyes hurkapálcikára fölszelt darabjait és egyáltalán: minden fölöttébb praktikus volt ezen a tálon, a hámozott alma- és körteszeletek, a fölkarikázott paradicsom, a szemelgethető szőlő, amely fodros petrezselymágyon pihent, de még a banán vagy a kaki is, és szívesebben gyönyörködött benne, semmint étvágját csillapítsa; a sört szürcsölte, a kis tálkából mogyorót rágott hozzá, hallotta a zenét, az egymást váltó énekeseket, megszámolta a fehér szmokingos zenekart - kilencen voltak -, szeme azonban a hosszú fa! mentén kivilágított akváriumokon pihent meg, nagytestű halak habzolták bennük a pezsgő oxigént, az egyik fejfelé állt függőlegesen, nem emlékezett, hogy ilyet valaha látott volna...

Kam sa hamnida...

A pincér egymás mögé helyezte tenyereit, mosolyogva hajlongott...

Mielőtt bejött a városba, komolyan hitte, ez a dzsungel, ez majd igen; aztán ahogy közeledett, mind bizonytalanabbá vált, az írásjeleket silabizálta, mintha kiolvashatott volna belőlük valamit azon a két-három jelen kívül, amit fölismerni vélt, és ami még így is kevés volt, hogy megnyugtassa hideg-lelős idegességét, fantáziája viszont a körül a szürke limuzin körül bolyongott, amit többször látott a vonatablakból, s ami egyszer le is lassított, mikor a vonat egy lámpa miatt vesztegelni kényszerült; akkor fogadta meg, nem kockáztat semmit, leszáll Karibongban, majd csak talál valami alkalmatosságot a továbbjutásra, hiszen itt ez nem lehet probléma, látta, hogy a sínek mellett szemetet égetnek, két ember sündörgött a füstben, hallucinálta a krakogásukat, távolabbra azonban nemigen futathott tekintete, alacsony hegylánc takarta ki a láthatárt, a hegynek ölében pedig színes lakótelepek, az ablakokból rizsmezőkre látni, helyenként kévék felállogatva, másutt meg sem kezdődött az aratás, egy dűlőúton teherkocsi dőcög, a vasút közvetlen közelében - ötletszerűen - nyírott örökzöldek, azon pedig majdnem elnevette magát, hogy a mező közepén itt-ott filagóriák díszeltek az eső elől menekülők örömeire...

A létezésnek megvannak a maga szigorú törvényei, rajtuk alig-alig módosíthat bármi, egy táj kiváltképpen keveset...

Váratlanul érte, de a vonat nem állt meg, még csak nem is lassított Karibongban, csattogott tovább a házak és a szomorúfüzek mentén, elhagyta a peronon várakozó unott embereket, a

biztonság csalóka reményét, de még nem érezte magát üzött vadnak, noha ennek lehetősége sem volt túlságosan távoli...

Kissé meglepte a paradicsom ötlete a gyümölcsöstálon, aztán egészen helyénvalónak találta, és főleg a kaki igazolta vissza, az közelítette a többi gyümölcsökhöz, akár az ananászhoz is, elfogadta köztük - inkább azonban csak látványként, továbbra is a sört hörpintgette, idegesítette a lézerefények vibrálása, cikázása, az énekesek mögötti vetítőlámpán megjelenő ugráló alakzatok és a zene harsánysága; minduntalan visszarángatták gondolati pályájáról, megtörték lendületét, a föltoluló emlékek elfoszlányosodtak, nem tudtak összeállni történetessé, vággyá vagy nosztalgivá, mert ehhez meg kellett volna feledkezni erről a tolakodó és hangos világról, a parketton izzadó táncospárokról, a bokszokban enyelgő kettősökről, a szemfüles pincéerekről, akik tapsokkal, kézi jelekkel irányították a forgatagot, lányokat parancsoltak a magános férfiakhoz és hordták, rendületlenül cipelték hatalmas fémtálcáikat a mesterien elrendezett gyümölcsökkel...

Héon tiltuá így fa gyimilsitül...

Eszébe ötlött - itt és most, és volt ebben valami kegyetlenül nevetsége -, van olyan nyelv, amelyik a kakit paradicsomi almának nevezi-, vagyis tehát Éva őszanya ezzel vitte bűnbe életét párját és hozta az emberiségre mindennapi nyomorúságát...

Hát, ahhoz képest...

A vonat ablakán az esőcsöppök riogathatták volna, ha Pusanból nem indul akkora felhőszakadásban, viharban, amely aztán a távolság fogytával egyre csöndesedett, látott olyan mezőt is, ahol a rizsföld szélén valaki a földön fekvő pihente fáradalmait, onnét tartotta szemmel társa tevékenységét, ebből pedig jogosan vonta le a következtetést: arrafelé nem is csöpörgött, de most fordult az idő szeszélye, gyöngyözték ritkás nyomai az ablaküvegen, jöllehet, a felhők nem ígértek különösen rosszat, nála nem is volt semmi, amivel akárcsak a fejét védhette volna, viszont kiszolgáltatottnak érezte magát amúgy is, ennek az esőnek már volt jelentősége...

A félelem megfertőzi a telket és utat talál az agyhoz...

Ha végiggondolta, természetesen belátta mindig, hogy ami megtörtént, azt nem lehet ott felejtani valahol az idő rejtekében, ahol történt, hurcolnia kell magával, ahogyan a rá kimért időt cipeli az ember, azt az egyre könnyebbédő terhet, amelynek levetésétől, elhajításától majd" mindenki ödzkodik, ugyanakkor vigyázni sem lehet rá: fogy és fogyatkozik a kimerülésig...

Az írás szavai lebonthatók az egyénre: I am Alpha and Omega, the beginning and the end...

Pusani szállodájában angol nyelvű Biblia volt, hajnalban, mielőtt útnak indult, olvasgatta, talán azért a Jelenéseket, mivel hátulról forgatta előre és rögvest beleakadt, azonban képtelen volt elmélyedni az igében, azon kapta magát, hogy a szavakat nyomban a saját megoldatlan helyzetére érti, mert addig az igazságig sosem jutott el, hogy az írásban benne van ez a lehetőség is, lapozta a könyvet össze-vissza, belekapott egy-egy fejezetbe, versbe, aztán otthagya, bámulta a mennyezetet, akárha a betűkön rágódott volna, a vigaszt nem találta, holott jó irányba indult keresésére, azonban érzékelése nem akart ráhangolódni...

Érzékelése ezúttal a lányokra sem hangolódott rá; egyszerűen nem is érzékelte a jelenlétüket abban a csillogó-villogó zenétől ajzott teremben...

- Mul - könyörgött újra és azt hitte, hangosabban, mint korábban, holott a hangok alig voltak megkülönböztethetők nyögéseitől, amelyek a legcsekélyebb mozdulásra is kiszakadtak belőle, annyira hasogatta mindenütt a fájdalom, próbálta száját a nyelvvel megnedvesíteni, de nem sikerült az sem, akárha két reszelő csúszkált volna egymáson, sőt, jelentkezett a fájdalom is: nyelvében, ajkaiban egyaránt, és figyelmeztette, jó lesz ezzel is fölthagyni, ha nem akarja mindenáron saját kínjait szaporítani...

Hosszú történések, régmúlt események hasadoztak föl emlékezetében szilánkokra; mégis, örült, hogy ezt-azt képes volt fölidézni, hogy kóthette magát valamihez, ami térben és időben egyaránt távol esett innét, és már a fölidézése is könnyed lebegést sejtetett, a nehézkedés tökéletes eltűnését, a szabadság féktelen káprázatát, mintha a múlt, a megtörtént egyszeriben jövővé, ígértté változhatott volna; egyik múltforgács alig emlékeztette a másikra, mivel azonban mindegyikben ott találta önmagát, mindegyiket magáénak érezhette, formálhatta és gördíthette tovább agyának lokomtívja segítségével, az pedig nem volt felületes és haszontalan metafora, a valóság kényszerítette megszületésre, az a lankadatlan zakatolás, ami a legnagyobb erőfeszítés árán sem akarta koponyáját elhagyni, s amit olykor egyértelműen a szív veréseként leplezett le, de menten mozdult is tovább az ismeretlen eredet felé, ami háborzongató egyértelműséget kölcsönzött neki...

- Kye-san-so-rul ha-jyo-o-sip-ssi-o

Ezt már a pincérnek mondta, korábban intette magához, amikor az elrohant a szomszéd asztal irányába...

Nem volt egészen bizonyos benne, hogy távozni szeretne, csupán valami cselekvést kívánt belevinni az eseménytelenségbe, amikor a számlát kérte, hiszen tudta, a pincér még kimegy, hogy a papírt elkészítse...

Yongdunp'o-ban természetesen megállt a vonat, semmi kétsége nem volt afelől, hogy itt a legjobb alkalom, megszabadulni a bizonytalanságtól, tehát fölkapta kis motyóját és kipenderült ő is a peronra a többi leszállóval egyetemben, akiknek többsége nyomban határozott irányba indult el, ő pedig úgy érezte, nyugodtan rábízhatja magát erre az útmutatásra, legföljebb olykor majd ellenőrizi döntése komolyságát a föliratokból; erre azonban nemigen kerülhetett sor, mivel pillanatok alatt lent találta magát a földalatti folyosójában, megkönnyebbülve észlelte, hogy a piros vonal állomásán áll, amelyen a tétovázás legcsekélyebb veszélye nélkül juthat el a város szívébe, föl egészen a kereskedő utcáig, az emeletes bazárig, a csalogató éttermekig, amelyek félreérthetetlenül adják tudomására egy-egy erotikus szoborral vagy festménnyel a látogatónak, hogy hova érkezett, nem különben a bokszkok, amelyek egyébként szokatlanok a közönséges étkező helyeken, és azt is gondolta, egy ilyen hely lesz a legbiztonságosabb csomagja megőrzésére, itt lesz a legkevésbé föltűnő a jelenléte...

A gyümölcstál romjai fölött az elveszett édenre látott...

Ezen a vidéken föltűnően nagyok hatott a lány melle, aki éppen most tette le kötött kabátját a szomszéd asztalnál, és akit ő már attól a pillanattól kísért szemével, hogy a pincér az ajtótól ideig vezette, az asztalig, a két kiélt arcú férfifhoz, egyikük nyomban kezelésbe is vette az ajándékot, a lány pedig szenvtelenül tűrte, hogy az idegen kezek ismerkedjenek testének némely pontjaival...

Létezik irigység, amely indokolatlan, azonban erős, akár a súlyos méreg...

Amikor a metrószerelevény ajtaja becsukódott, egy sporttáskás férfi tolazkodott középre, kivett a táskából egy zöldszínű könyvet, és szigorú hangon citálni kezdte a benne található gondolatokat, és nem lehetett másra figyelni; ő is a szónok fe-

lé fordult, igyekezett a lehető legpontosabban megérteni a szavait, nem is esett különösebben nehezére, mert a szónok jól formálta a beszédet, igyekezett az egésznek az értelmét felfogni, de leragadt az ostorozó szavak fenyegetésénél, mintha azok nem is a hittérítők szokványos általánosságáiból származtak volna...

Nagyon nehezen és csak fájdalom árán fölnyitotta a szemét, pár méternyire a padlón ismeretlen bogarat látott, lassan közeledett feléje, de valóban csak alig észrevehetően, és úgy látta, közben a bogár növekszik, sőt, hallotta a kitinpáncél recsegését, ahogy a test helyet követel magának benne...

Leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy a lányt valahogy megszerezze magának, de nem tudta elképzelni sem a módját, annyira érzékenyek itt a férfiak - tapasztalata szerint - az efféle birtokháborításra, remélte azonban, hogy ezek a hétpróbás pincérek, akik jórészt éppen a lányokból élnek, megtalálják a lehetőséget, miként játszhatnak kezére át a már máshová föl kínált árut, és kellőképpen kártalanítani tudják, kiengesztelik hátrányt szenvedett ügyfelüket, emiatt hát magához intette a pincért, azt a mosolygósat, amelyik a hatalmas gyümölcstálat föl szolgálta neki, kissé körülményesen elmagyarázta óhaját, amit az most is mosolyogva hallgatott, mindössze akkor futott át egy alig észrevehető árny az arcán, mikor megjelölte kiszemeltjét, de már mosolygott is tovább, és biztosította: minden rendben lesz...

Fogalma sem volt, mi lehet itt még rendben, visszafojthatatlan nevetelnéjé támadt...

Nevetés és sírás mindig egy töről...

Élt benne egy kép, egészen más tájról származó, lehetetlenül hosszú hídon kell átmennie, alatta iszonytató mélységben a víz, valami elszűkült tengeröböl-féle; soha ilyen elesetnek nem érezte magát, mint azon a hídon; nézhetett előre, nem látta a szerkezet végét, foroghatott hátra, ugyanaz volt a helyzet, bámulhatott az égre, messzebb volt, mint valaha, lefelé pedig csak loppal pillogott, hogy iszonyatát távlatartsa...

Vonszolódott a bogár, ropogott a kitin...

Mellette ült a lány, képtelen volt kideríteni, vajon örül-e, hogy átkerült hozzá, egyetlen jellel sem árulta el, játszódik-e benne valamiféle érzelme, megfagyott mosollyal turkált a gyümölcstál maradékai közt, ő meg kötelességének érezte, hogy cirógassa, hogy beszéljen hozzá, mintha a helyzet megfordult volna...

- Tto-man-nap-ssi-da - szisztegték az arcába; az a fickó állt fölötte, aki néhány perce még a lányt birtokolta, de már rohan is ki a kijáraton...

Kicsit tanakodott magában, merre induljon a metróalagútban, miután leszállt, aztán döntött, és pár perc múlva a felszínen volt, két széles utca kereszteződésében, az észak-déli irányú járdáját árusbódék foglalták el, nagy halomban gyümölcsösök: kaki, mandarin, meg az a körtével megkevert alma, másutt cipők, ruhák gazdag kínálata, órák, gyerekjátékok, a széles útról benyúló utcákban is árusok tömege, őt egy asztal állította meg, amelyen albumokon, berakókban bélyegek halmozódtak, de a mögötte ülő kereskedő ügyet sem vetett esetleges vevőjére, tovább kártyázott két társával, ami őt rettentően bosszantotta, hiszen vásárlói minőségében érezte magát sértve, emiatt kérdezett valamit, holott dehogy állt szándékában venni bármit is, a válasz azonban szintén egykedvű fejrázás volt.

A lány arcán leplezhetetlen rémületet vett észre, amikor kívül kísérte a lokálon, nem csinálhatott úgy, mintha nem vette volna észre a változást, de nem szólt, csak megcirógatta, és már biztos volt benne, a lány mindent megadna, csakhogy bántatlanul kiszabaduljon ebből a helyzetéből...

Bántatlanul? Amikor más nincs az életben, csupán bántás...

A lábait látta borzongatónak a növekedve és komótosan feléje közelgő bogárnak; akárha horgok nőttek volna a készséggel megtörő ízekre...

Egy gyerekkori nyár úszott be emlékezetébe, meleg nyár volt, de rendkívül csapadékos, szinte mindennapos felhőszakadásokkal; hatalmas tócsák keletkeztek mezőkön, réteken, az útmenti árkok nem bírták elvezetni a vizet, megállt az egyik földön is, és a nap melegétől meglángyosodott, nap-hosszat, éjszakán át szóltak a békák azon a jellegzetes ugató hangon, amit akkor adnak ki, ha a víz felszínén terpeszkedve lüktet a nyakuk, akkori barátjával taposták a vizet, fölötörték aljáról az iszapossá vált földet, és szigeteket építettek, azután támadt csak az az ötletük, hogy a szigeteket benépesítsék: kemény fűszálakat téptek, sorra fogdosták össze az unkákat, és húzták fűszálkaróba szerencsétleneket, ezeket a karókat pedig a szigetek iszapjába tűzték; hosszú óráig szenvedtek még a kivégzett állatok a karókon, mászni próbáltak, de karmocskáik csupán a levegőt kotorták, parázsszínű hasuk messzire világolt koszos víz fölött...

Helyet keresett, ahová meghúzódhatott volna, a legtöbb helyről azonban már a bejáratnál kiderült, hogy bordély: egyértelmű szobor vagy kép jelezte funkcióját, és bokszok voltak, de még üresek, ebben az órában alig akadt érdeklődő, eképpen még azt sem tudta volna meghatározni, melyikben miféle társaság alkotja a közönséget, és csupán hosszas keresgélés után akadt rá arra, amelyhez bizodalma volt, ahol - úgy érezte - megpihenhet, magához vehet valamiféle táplálékot, elgondolkozhat, elemezheti az elmúlt időszak fölgyorsult eseményeit és ahol - szándékában állt ez is - szem elől veszhet, mivel egyáltalán nem volt meggyőződve róla, hogy ez már a metrora való átszállással tökéletesen sikerült, túlságosan is aggasztotta az a vonatablakból rendre fölbukkanó kocsi...

A félelem a legtöbb kárt valóban az agyban teheti, és teszi is...

Szeretett volna jobban hinni a saját esélyeiben, de képtelen volt rá, annyira pontosan tudta, az íratlan törvények szigorúbbak, mint a paragrafusokba szedettek, fölmentést nemigen ismernek, kegyelmet pedig végképp nem, akkor sem, ha csak gyanúba keveredett, mivel itt nincsen mód a hosszadalmas bizonyítási eljárásokra - a vádlotton kívül - nem is igen igényli senki...

A lány szép volt, valóban szép, kezes volt, mondhatni szeretetre méltó, valahogy azonban mégis idegen, minden mozdulatától, a pillantásától, bőrének illatából is kisejlett ez az idegenség, netán riadalom, képtelen volt oldani benne a feszültséget, holott olyan makacsul kívánta megtenni, hogy önmagát is meglepte vele, miért ilyen fontos számára ez a lány, és csak nagyon lassan értette meg, nem a lány a fontos, a hangsúly azon van, hogy megosztja vele ezeket a nehéz órákat, mert valahol a lelke mélyén pontosan tudta ő is, mindössze órákról lehet szó, ám azt nem sejtette, hogy a lány is tudja...

Mászott az a rohadék állat, fénylő kitinteste duzzadozott, és rettenetesen zörgött, kopogott a hajópadló deszkáin, mi több, valami szag is áradt belőle, amely nem volt igazán kellemetlen, ámbár a kőrisbogáréra emlékeztetett...

Az életről a félelem deríti föl a legtöbbet: a veszteség ugyanis mindig számvetéssel jár, nélküle a lehetséges hiányok érzelhetetlenek volnának, még a valóságos kételyek sem környékeznék meg az embert, nemhogy a pótolhatatlanság, a visszavehetetlenség riogatná...

- Mul -; mennyi sóvárgás, mennyi alázat jelentkezhet egyetlen rövidke szóban...

Váratlanul, ő maga is meglepődött tőle, eszébe jutottak azok az évek, amelyeket az agyagműhelyben töltött, az

ülepített sár szaga, a róla leeresztett víz zavaros színe, eszébe jutottak a lábbal hajtott korongok, amelyeknek a kellős közepére kellett rávágni az agyagot, és folyamatosan rugdosni alul a nagy kereket, hogy az kellő gyorsasággal forgassa körbe a formázó ujjai között a növekedő formát, mázak, festékek jutottak eszébe, a türelmetlen kíváncsisággal várt égetések, de mindenekelőtt mégis és újra a nedves földszag...

Órrát csiklandozta ez a földszag...

A szálloda portása cinkosan mosolygott, amint elvezette előtte a kissé félénken engedelmeskedő lányt, figyelmesen kerülgették a folyókban csiszolódott fából készült szobrokat a hallban, most nem érdekelte, milyen alakzatokat tudna fölfelezeni bennük, szeme az órákon akadt meg, a négy közül már három állt, különböző időpontokban dermedtek meg a mutatók, csupán a helyi időt jelző ment még tovább, és ök ketten, ebben a kissé szokatlan épületben, ahol a lépcsőn lefelé közelethette meg szobáját...

Talán valóban rend van a világban, esetleg mégsem...

A tudás nem föltétlenül bizonyosság...

Még a vonaton zötykölődve eszébe jutott: a dzsungelok dzsungelja felé tart... Ez a hatalmas város követhetetlen logikájával, olykor rögtönzött utcáival az őserdőt idézte...

Benyomult, beszívargott a köd a város minden zugába, Bnyirkossága az emberi bőrök alá hatolt, ingerlékenységet, indokolatlan hisztériát ébresztve azokban is, akik általában bírják fegyelemmel, de azokban kiváltképpen, akik mindig hajlamosak az erőszakoskodásra, másokat pedig lever, tehetlenné, erőtlenné gyöngítet, ezáltal őket még inkább kiszolgáltatatta az előbbieknél, akik -- természetesen - megérezték, előlött az ő idejük, az ő idejük jött el, maradék gátlásaiktól is megszabadultak, és már hajszolták az alkalmat a kegyetlenkedésre, és a pára leple alatt úgyszólván kettéesett a világ akaratos vadakra és mindent alázattal viselő szelídekre, és úgy látzott, ezt sugallta minden: így van ez rendjén - az elemek küzdelmében is az ember marad alul...

Bizony por és hamu vagyunk, leszünk és maradunk ..

Körülbelül olyan recsegést, ropogóást hallott, mint amikor hatalmas faépítmény omlik össze, azonban már tudta, hogy az a rút állat tett meg újabb araszokat feléje, nem pocsékolta tehát erejét, hogy megint fölpillantson, így van-e...

Képtelen volt megszokni ezeket a szállodákat, jóllehet, Kcsaknem minden úgy volt megoldva bennük, mint bárhol a világon, ám de milyen sok volt ez a csaknem, mennyi apró különbség rejtett benne, olyasmi, ami alig-alig volt észlelhető, aztán ha észreveszi az ember, nyomban hangsúlyosan idegenné válik; például egy lámpa a maga lampionos emlékezetével, egy kép azzal a fölfoghatatlan könnyedséggel és tartalmas ürességgel, ami ezeket a festményeket jellemzi...

A gond az gond marad, nem nő belőle gondolat...

Később, ha módja lett volna rá áttekinteni ezt az egész rohanását, maga sem hitte volna, mekkora utat tett meg, mennyi minden fért bele ebbe a szorongató időbe...

És mennyi minden nem tért bele...

Elérkezik a hét szűk esztendő, amelyik végtelenül és szinte kibíratatlanul telik, olyannyira, hogy azt lehetne hinni, bőségben az idő, holott éppenséggel az idő nyomasztó hiánya jelentkezik benne: a korrigálás esélytelensége, lehetetlensége...

Az az ocsmány rovar bebújhatott valahova, mert most nem látta, azt meg kínjai közepette igencsak nehezen érzékelhette volna, hogy ebben a mocskos és bizonytalan funkciójú helyiségben nemigen akadt rejtőzködésre alkalmas hely még egy

ilyen lény számára sem, de hogy itt lehetett, arra utalt a visszamaradt szag, a körisbogáréhoz hasonlatos, amelyet korábban már összefüggésbe hozott a rovar jelenlétével...

Végezetül ebben a szállodában kötött ki, itt vett ki szobát magának, ahová most a lányt is hozta, ahol udvarra néző szobát kért, és kapta ezt, amely valamilyen pincehelyiség tetejére nézett; megvizsgálta, az ablakot akár kívülről is el lehetett tolni, recés üvegén még a körmét is végighúzta, amikor visszacsukta és belezuhant abba a tejszerű szürkéségbé, amihez ezen a vidéken a szállodákban már régen hozzászokott, és valahogyan most jólesőnek könyvelte el a kontúrталanságot, szinte lebegni érezte csillapíthatatlan testét...

A legszörnyűbb attól tartani, ami biztosan bekövetkezik és nem hagy más esélyt...

Joggal tartott tőle, hogy valakik valahol, és nem is belátatlan időn belül számon kérik családságát: ez üzlet, ez harc a pénzért, küzdelem a hatóságokkal - itt nincs kegyelem azok számára, akik árulás gyanújába keverednek...

Csak a lehetetlen megkísérettése maradt: próbálkozni a mekküléssel...

De ismerni kellene legalább az üldözőket; vagy talán mindenki az?...

- Na-ga - ez az ordítás csöngött a távolból fülébe...

Valami ajtószersőség dördülhetett hatalmasat, emlékezett, akkor is így szólt, amikor idehozták, aztán számára érthetelenül elhadart kiáltozások hallatszottak, egyetlen pillanatra megcsillant előtte a remény, hogy hátha vizet hoztak, valahonnét, érthetetlen milyen tartalékokból, még erőt gyűjtött, hogy föltá-

maszkodjék a könyökére és széjjelnezzzen, egy súlyos gumitalpú bakancs azonban egyetlen lendülettel visszarúgta a padlóra...

Magára húzta a lányt, szerette volna fölmelegíteni vacogó testét, betakargatta a hátát és szenvedő arcába bámult, de az apró neszre az ablak felé kapta a fejét, egy matató kezét látott fölnyúlni, amely szép lassan, alig hallhatóan húzta félre az ablakot; előbb föl akart ugrani, de ráébredt, hogy késő, így inkább feszülten leste, mit történik, a lány arcán a legfélelmetesebb rémület jelent meg, az ő tekintete pedig egy másik tekintettel akadt össze, amely óvakodva kúszott föl az ablak alól, és abban a pillanatban, ahogy pillantásuk összeért, az ott kinn nemcsak fölugrott, de előretartott pisztollyal bevettette magát a szobába, és indokolatlanul hangosat rikoltott: - na-ga, a kiáltásra a bejárati ajtó is kivágódott, benyomult onnét is egy pisztolyos, a lány már az egyik sarokban guggolt, karjait feje fölé emelte, mintha így védelmezni tudná, de kikecmergett az ágyból ő is, egy pillanatra fölremlített neki, hogy az ablakon behatoló, talán éppen az, akitől a bárban a lányt elvette, gyanakvását erősítette az is, hogy a lány ettől az alaktól kapott egy hatalmas pofont, a másik viszont őt vágta gyomorszájon pisztolyával...

A nyugodt és csöndes tájak emlékezete futó békét kölcsönzött háborgó lelkének: olyan tájakról volt szó, amelyeket talán ebben a formában nem is láthatott soha, valahogy azonban úgy gondolta, nem is túlságosan régen ott még otthon volt, az ismeretlen is ismerősnek mutatta magát, mintha hízelegni akarna, le szeretné venni a lábáról...

Ahogy visszazuhant a padlóra, fejét bevágta és azt éles csattanásként hallotta, akkor azonban már pontosan tudta, hamarosan következik egy újabb csattanás is, abban azonban nem lehetett biztos, vajon azt még meghallja-e?



Egry József • Krisztus pribékek között